

FÂTİMA-İ BEYİTLER

İbrahim ŞAŞMA

O ki Dürr-i Yekta'nın son çiçeği, kızıydı
Yetim kalmak alnında, yazılmış bir yazıydı

Bir katre gözyaşında, volkanlar söndürüyordu
Semaya kalkan eli, değirmen döndürüyordu

Arabistan çölünde, açan kırkikindisi
Koklamaya kıyar mı, nebiler efendisi

Hasan ile Hüseyin sığındığı kucaktı
Güneşten daha aydın, ondan daha sıcaktı

Ehl-i Beyt'in temeli, sıvasıydı harcıydı
Kalesiydi İslâm'ın, yıkılmaz bir burcuydu

Takvasıyla zühdüyle, taçlandı Betül diye
Şefkati cümle mümin üzerinde hediye

Yüzü pâk yüreği pak, nişanesi Zehrâ'nın
Kararması ne mümkün gezdiği o sahranın

Yer gök şahit yazılmış Fatima-i çabadan
Pervanesi olurum, geçmem Al-i Âba'dan

Müminlerin annesi, seni nerde bulayım
Hizmetçin o Fıdda'nın, hizmetkârı olayım

Saklı kalan her sırrı, sevdaya düşen anlar
Ehl-i Beyt gemisine işler mi hiç tufanlar

Kurumaz göz pınarı, çağlayan bir yürekti
Uhud mezarlığında ağlayan bir yürekti

O ki Ümmü Ebiha, namustur, ar Fatıma
Eliften bir sesleniş, Kevser'de var Fatıma

Hazreti Hatice'ye Cebrail'den bir muştı
Teşrifıyla yeryüzü, o nuruna kavuştu

Resul ondan ötürü gözümün nuru derdi
Evrendeki yıldızlar, ona gıpta ederdi

Yüzü yere dönüktür, inci çiçeğinin her dem
Nazenin bir yürekte, şaha kalkmıştı erdem

İbadet mihrabından kurtuluşa çağrısı
Yetimler ağlar iken, diner mi hiç ağrısı

Gül yüzlü efendimin, soyuna soy verendir
Kâbe'nin yanında gül, diyerek boy verendir

Fedek'in hurmasından yetim doyuran ana
Mescidi Nebevi'de hutbe buyuran ana

Başında tacı idi, ahlâkı, terbiyesi
İslâm'ın o yılmaz, sağlam mürebbiyesi

Merhamet kapısıdır, nurdan özge iffettir
Elifle çal kapıyı, çal kendini affettir
Sevda budur âdem, aşk bu kadar nettir.